

Petre Dobrovolny

Muinasjutt väikesest delfiinist Müntsisist

Tõlge eesti keelde: Reet Kudu

Elas kord väike delfiin. Tema vanemad nimetasid ta Müntsisiks, sest tal oli teravam suu kui teistel delfiinidel. “Müntsi” tähendab Berni šveitsi murdes “suukene”. Kui Müntsi tahtis teiste delfiinilastega mängida, siis need hüüdsid:

“Mine minema! Me ei taha, et sa meid oma terava mokaga torkad! Ja üleüldse näed sa hoopis teistmoodi välja kui meie!”

Nad pöörasid tema poole oma sabauimed ja ujusid ilma temata minema. Väikese delfiini silmadest veeresid suured pisarad, nii et meri muutus neist veelgi soolasemaks.

Aga ema võttis ta õrnalt uimede vahele ja püüdis teda lohutada_

“Ära ole kurb, mu pisike Müntsi! Sa oled täiesti eriline delfiin! Küllap me kõik oleme kord veel sinu üle väga uhked.”

Väike delfiin torrutas trotslikult oma suud, nii et see muutus veel teravamaks, ja ütles:

“Mis mul sellest kasu on, et ma täiesti eriline delfiin olen, kui teised ei taha minuga mängida?”

“Tule, väike vend!” hüüdis teda õde, kellel õnnestus vahel Müntsi tuju tõsta, “me ujume vanaisa juurde! Tal on meie jaoks kindlasti uudiseid!” Väike delfiin armastas oma vanaisa üle kõige: armastas tema rahulikku selget häält, sest vanaisa oskas alati nõu anda ja tegi hoolimata oma vanusest nii mõnegi vembu nendega kaasa. Iga päev kuulas ta hoolega “Uue delfiinilaine” uudiseid.

Täna näis vanaisa kogu oma huumorivõime kaotanud olevat: “Kärts ja pauk! Taga hullemaks! Seda ei kannata ükski delfiin kauem välja!” pahandas ta omaette ja ta hall seljauim värises vihast.

“Mis küll juhtunud on, vanaisa?” küsisid delfiinilapsed ehmunud nagu ühest suust, sest niisugusena polnud nad teda varem veel näinud.

Vanaisa tegi kõigepealt hüppe veest välja kõrgele õhku, et end veidi rahustada.

“Nii palju halbu uudiseid korraga: juba jälle on delfiinid ohus, juba jälle on nad püügivõrkudesse sattunud ja paljud neist on hukkunud. Ja nüüd veel ka see: rohkem kui 10 000 delfiini tohib rahumeeli kinni püüda, teaduslikel eesmärkidel, nagu inimesed seda nimetavad!”

Delfiinilapsed tundsid seljal hirmust külma värinaid, nende nahk muutus kahvatuks.

“Mu armsad, andke andeks, teie ema hakkab minuga kindlasti pahandama, et ma ei jutusta teile ilusaid muinasjutte!”

“Aga vanaisa!” hüüdis Müntsi, “meile teeb see ju ka haiget, kui inimesed sel kombel merd hävitavad! Me ei usu enam muinasjuttudesse!”

“Nii, nii,” pomises vana delfiin imestunud, tema hääl muutus jälle rahulikuks ja selgeks. “Kas te tahate mind aidata, siis tõtake tee, et meie nõukogu 12 vanimat kokku kutsuda! Me peame midagi ette võtma!”

“Jah, me aitame meeeldi, vanaisa!”

Ja juba söötsid lapsed tee, veel kõrgemate õhuhüpetega kui tavaliselt. Kõigepealt ruttasid nad vanima delfiininaise, tädi Philadelphia juurde. Tema ja ka kõik teised nõukoguliikmed oli kohe valmis lastele järgenma.

“Kui te valmis olete, siis ma loen kolmeni,” kuulutas Philadelphia ja vaatas enda ümber. Kuus vanimat delfiinimeest ja kuus vanimat delfiininaist olid ringi moodustanud. Nad hoidsid üksteise uimedest kinni,

et nii koos õhku hüpata. Ülevalt näeb ju maailm välja hoopis teistsugune, sealt saab asjadest parema ülevaate. Pealegi puhub värske meretuul pea selgeks ja laseb paremini mõelda. Aga mis veel kõige olulisem: koos õnnestub märksa kõrgemale hüpata!

Kui vanad delfiinid jälle meresügavusse sukeldusid, siis moodustasid nad kõik koos mõttemuna ja hakkasid seda välja hauduma.

Samal ajal ujusid teised delfiinid, nende seas ka Müntsi, tihedalt üksteise vastu surutuna ümber 12 vanemast koosneva nõukogu ja toetasid neid sellega, et lükkasid nende poole uimedega värkse merevett. Kellelgi polnud tuju lobisemiseks või laulmiseks, sest nõupidamine käis ju seekord elu ja surma peale.

Kolmandal päeval lõpetasid delfiinid tavaliselt oma nõupidamise selleks, et kõigile oma uued mõtted teatavaks teha ja lahendusi välja pakkuda. Aga seekord võbistasid delfiinid nõutult seljauimi.

Vanaisa võttis arupidamise kokku sõnadega: “Me näeme, et paljude, kahjuks liigagi paljude inimeste südamed on suletud. Suletud südametega ei kuule nad aga enam armastuse ja rahu laulu. Nii muutuvadki nad ahneks ja sõjakaks. Nad tapavad meid, nad tapavad iseennast! Me ei suutnud seekord ühtegi lahendust välja haududa. Ainult vähesed inimesed kuulavad meid, liiga vähesed...,” ohkas vanaisa. “Aga aeg on varsti täis!”

Delfiinide kohkunud vaikuse katkestas äkki tugev köhatus. Philadelphia oli end täies pikkuses välja sirutanud. “Mu armsad,” kuulutas ta otsustava häälega, “on olemas ainult üks väljapääs.”

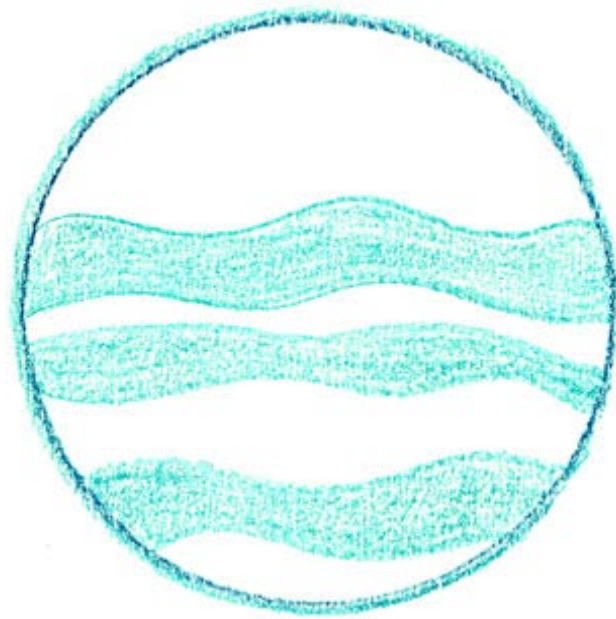
Imestusest kerkisid igalt poolt üles õhumullid.

“Ma heidan liivaseljandikule puhkama ja mediteerima. Seal ilmutab end mulle jumalaema ja ma palun temalt abi. Ma küsin temalt, kuidas on võimalik inimesteni jõuda.”

Delfiinid suutsid seda vaevu uskuda ja patsutasid üksteist rõõmsalt oma uimedega: “On veel lootust! Inimestele! Ja meile!”

Vanaisa palus rahu: “Armas Philadelphia, sa andsid meile uue lootuskiire! Me täname sind. Head reisi, meie laulud saadavad sind!”

Delfiinid jätsid lahkujaga hüvasti armastusküllaste õhuhüpetega.

Järgmised kolm pikka ööd ja kolm pikka päeva tundusid delfiinidele igavikuna. Philadelphia oli selle ajaga liivaseljandikule jõudnud ja palvetas jumalaema poole.

Lõppude lõpuks kuulutas Philadelphia tagasitulekut Müntsi ja tema õdede erutatud sädin. Meri hakkas kannatamatute delfiinide õhuhüpetest vahutama, kõik ootasid pingsalt uudiseid.

Vanaisa palus nagu ikka rahu ja seejärel alustas Philadelphia oma kõnet: “Mu armsad! Jumalaema kuulis meie palvet ja vastas!”

Seljauimede kahin võbises läbi koosoleku ja kõik hoidsid hinge kinni.

“Jumalaema ütleb: “Sel ajal, kui inimesed magavad, ilmutage end neile nende unenägudes. Suudelge neid ja nende südamed avanevad! Ma kingin teile võime end inimeste unenägudesse sisse unistada. Üks peab aga alustama. Alles siis saavad ka teised selleks piisavalt julgust.”

“Oooo,” imestasid delfiinid, “inimesi nende unenäos suudelda! Keegi meie seast peaks alustama... Aga kes? Aga kes?”

Abitult vaatasid nad üksteisele otsa.

“Miiiina!” hüüdis äkki selge ja hele hääleke.

Kõik vaatasid sinna, kust hääl kolask. “Sinaaaa? Müntsi?”

“Mina!” vastas väike delfiin ja tegi koosoleku keskel kukerpalli. “Mul on ometi kõige teravam suu ja ma oskan kõige paremini suudelda. Ma valmistan teile kõigile ette tee inimeste südamesse.”

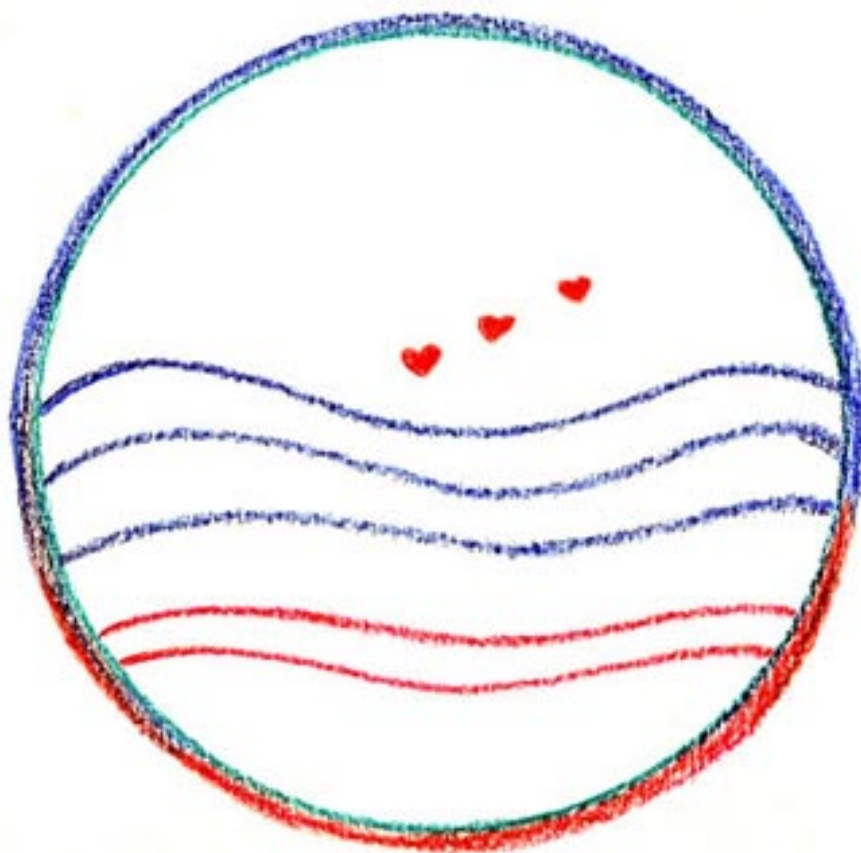
Ema embas oma pisikest liigutuspisarad silmis: “Ma teadsin ju alati, et sa oled täiesti eriline delfiin!”

“Jah!” hüüdis kogu koosolek vaimustunult. “Tee sina algust, Müntsi! Tee

algust! Me järgneme sulle! Me järgneme sulle!”

Ja sellest ajast peale ongi nii, et inimeste unenägudes suudlevad neid delfiinid. Tänapäeval on ometi veel palju inimesi, kes ei oska üldse oodata, et mõni delfiin võiks neid unes suudelda. Kui sul õnne on, siis saad sa suudluse just nimelt Müntsiltil. Tema unemusid on eriti õrnad.

Ja kui nad surnud pole, siis elavad nad kõik veel tänapäevalgi, nii delfiinid kui ka inimesed.

Text and illustrations: Petra Dobrovolny-Mühlenbach, Ph. D.
Psychologist and sound healer
Berne, Switzerland

www.dolphinkissis.ch

Translation: Reet Kudu, writer, Estonia